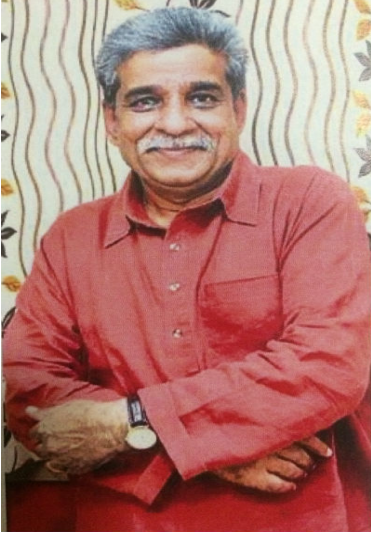

Written by - பிச்சினிக் காடா இளங்கோ -

Saturday, 15 July 2017 16:50 - Last Updated Saturday, 15 July 2017 16:58

சிங்கப் பார் தசீய நஃலகம் நுழைந்து நஃலடகுகுகளபைப் பார்வையிட டுகுகொண்டு வந்தனே. என்கண்ணில் பட்ட நஃல “பின்னர் அப்பறவமை ண்டும் திரும்பியது” எனும் கவிதை நஃல. கையில் டுத்துக் கொஞ்சம் புரட்டினனே. அது மலாய் மொழிக் கவிதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு. நஃல கனமாக இல்லையென்றாலும் என்கவனத்தகைக் கவர்ந்து விட்டது. படிப்பதா? இல்லையெனவே விட்டுவிடுவதா என யோசித்துப் பின் அங்குள்ள இருக்கையில் அமர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினனே. நஃலாசிரியரின் முன்னுரை என்னபடிக்கத்தண்டியது. அடக்கமும் எழுத்தின்மீது அக்கறையும் கவனமும் தொனித்த நடவடிக்கை அவர்மீது தான் மரியாதையைக் கட்டியது. அதனாலயே தொடர்ந்து இருக்கையிலும் இருக்கையிலிருந்து நஃலிலும் கவனம் பதிந்தது. மலாய் மொழிக் கவிதைகளையும் மலாய் கவிதைகளின் ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பையும் தமிழில் பெயர்த்துத் தந்திருந்தார் ஆசிரியர் பா. சிவம். கவிதை நஃலில் ஒரு புதிய சொல் விளைந்திருப்பதை உணர்ந்தனே. அது ‘நகர்ச்சி’. நகர்ச்சி நமக்கு அறிமுகமான சொல். ஆனால் இது நகர்ச்சி. பல கவிஞர்களின் கவிதைகளின் தொகுப்பாக வளிவந்திருக்கிறது.

“இரத்தக்கறையைப் படிந்த
நினைவுகளைக் கழுவுவதற்காக
நானும் திரும்பவேண்டும்
நதியிடம்”-

இது அவாங் அப்துல்லாவின் கவிதை. நதியில் கழுவும் அளவுக்கு இரத்தக்கறையென்றால் அந்தக்கனமான நினைவுகளை எண்ணி மனம் அசைப்போடத் தவறவில்லை. அவருடைய இன்னொரு கவிதை:

“இரவின் மெல்லிய துணி
காயத்திற்கு
ஒருபோதும் மருந்தாகாது”.

இது அழகாக மிக அழகாக மனதைச் சீண்டுகிறது. நிலவின் ஒளியை ஆடையாய் போர்த்திய கற்பனை நம்முடையது. இது இரவையே போர்த்திய சிந்தனை இங்கே. இதன் பன்முகப் பார்வையைப் பதிவுசெய்யாமல் தப்பிக்கிறேன் நான். இன்னொரு

Written by - பிச்சினிக் காடூ இளங்கோ -

Saturday, 15 July 2017 16:50 - Last Updated Saturday, 15 July 2017 16:58

அழகிய கவிதையைத் தந்திருக்கிறார் அப்துல்கபார் பகாரி.

“அமதியில்தான்
எல்லாம் இருக்கிறது
அடங்கியும் போகிறது”

எத்துணை உண்மை. வாயதைத் திறக்காதவரை சொல்லின் மகிமை அலாதிதான். அமதி ஒருவனை ஞானியாகக் காட்டுகிறது. பலரை ஏமாற்றியும்; ஏமாறவும் செய்துவிடுகிறது. அவசரக்காரர்கள் பலமிழந்துபோய்விடுகிறார்கள் ஞானியின் முன். அமதியில் எல்லாம் இருக்கிறது என்று மிக எளிமையாய்; அழகாய்; ஆழமாய் பதிகிறார் கவிஞர் பஹாரி.

எல்லாக் கலஞ்சரங்களும் புல்லாங்குழல் வாசிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு கலஞ்சரிடமும் ஒவ்வொரு கருவி. அது வறோ வறோனது.

கருவியின் வழி நமக்கு நிம்மதியை வழங்கினாலும் அவரவர்க்குரிய வலி என்பது அலாதிதான். வலியை மறத்துத் தான் இசையை வழங்குகிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் செலவிடும் மச்சில் அவர்களையே வலி வெளியாகிறது என்பதை நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகிறார் சித்தி சனைன் இஸ்மாயில். இதோ....

“ஒவ்வொரு கலஞ்சரின் வலியும்
அவனது புல்லாங்குழல் துளிகளில்
வந்து கசிகிறது”. அடுத்து ஒரு கவிதை என்கண்ணில் பட்டது.

“நிறைவேறாத காதலின்
ஞாபகம்
நல்ல கவிதை”.

இது மிக் மிக எதார்த்தமானது. நிறைவேறிய காதல் கரையேறியதா என்பது களேவியாகிற காலத்தில் வாழ்கிறோம். நிறைவேறிய காதலில் காதல் அதே ஈரப்போடும் நீள்கிறதா? என்பதெல்லாம் இப்போது களேவி. காதலித்தோர் எல்லாம் திருமணமாகி வாழ்ந்துவிட்டால் கவலையில்லை. அவை சிறந்த காதலென அடமைமொழிகொடுத்து முடித்துவிடுகிறோம். சமீப கப்பயனும் அதுவாகத்தானே இருக்கமுடியும். அவை நிறைவேறாதபோது கவிதையாகி நிலைபெறுவதை உணர்கிறோம்.

காதலுக்கு புது விளக்கம் தரும் கவிதையொன்று இத்தொகுப்பில் கிடத்தது. அது இதுதான்....

“காதலென்றால்
எது வனெப்தே
காதல்”. இது சசெில் ராசநேத் திராவின கவிதை.

காதல் என்றால் என்ன? என்று கேட்டால் காதலித்துப்பார் என்று சொல்வதுபோல் இல்லாமல் கொஞ்சம் வித்தியாசமாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனக்கருதுகிறேன்.

Written by - பிச்சினிக் காடூ இளங்கோ -

Saturday, 15 July 2017 16:50 - Last Updated Saturday, 15 July 2017 16:58

இத த்தொகுப்பில் ஒரு நல்ல கவிதையென நான் அடையாளம் கண்ட

து.....

“இரவாகும் பகலாகும் மிடையிலான

ஊடல்...” என்ற கவிதை.

எழுதியவர் ஓமார் மொஹமட் நோர். என்னவியப்பு என்றால் எந்தத் தொகுப்பை எடுத்துக்கொண்டாலும் விரைவாக பதிப்பதில்லை நான். நேரம் எடுத்துக்கொள்வனே.

தசீய நபலகத்திலேயே இருந்து அமர்ந்து படித்து முடித்த நபல் “பின்னர் அப்பறவையீண்டும் திரும்பியது” என்ற கவிதை நபல். மலசீய நாட்டின் வல்லினம் வளியீடாக வளியவந் திருக்கிறது. 62 பக்கத்தில் என்னகைக்கொஞ்சம் புரட்டிய, புரட்டவதை நபல். ஆசிரியரின் எதிர்பார்ப்பு அழகாக வளியப்பட்டிருக்கிறது. “மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளை வாசிக்கிறேன் என்று உணராதவகையில் கவிதையை வாசித்தனே” என்று வாசிப்பவர் உணர்ந்தால் அது தன் மொழிபெயர்ப்புக்கும் படபாற்றலுக்கும் அங்கீகாரம் எனக்கருதுகிறார் ஆசிரியர் பா. சிவம். மொழிபெயர்ப்புக் கவிதையாக நான் வாசிக்கவில்லை என்பதை வாக்குமூலமாகுகிறேன். அவரவர்க்கு வாயத்தவகையில் படபாற்றை வழங்கிறார்கள். வாசிக்கும்போது நாம் பெறுவதைப்பொறுத்தே அது எடபைடப்படபுகிறது. வடிவத்தவைத்தே எடபைடும் பழக்கம் இப்போது ஓங்கிவளிக்கிறது. ஆர்ப்பாட்டமின்றி வளியவந் திருக்கும் இந்நபலை உங்கள்க்கு நினவைட்டி விடபெருகிறேன்.

(நபலகத்திற்குள் நுழைந்த நாள் 16.2.2017.)

pichinikaduelango@yahoo.com